

BİR İNSANI SEVMEKLE BAŞLAR HER ŞEY

Beren Su YİĞİT

Geçirdiğimiz 15 günün her saniyesi bana paha biçilmez duygular yaşatan tüm *ilk yârlarıma*... Boğazıma düğümlenen anıları onlara layık olacak şekilde aktarabilmek dileğiyle...

Her proje öncesi olduğu gibi hep bir elden hummalı çalışmalarımızı tamamlıyoruz. Ardahan'a doğru yola çıkacak tırı yükledikten sonra hepimizin yüzünde kocaman bir gülümseme...

Eylül projesinin ilk adımı tamamlanmış, geriye ise bizim otobüse binip *ilk yârlarımızla* birer birer tanışmamız kalmış. Yolculuğumuz sona erip otobüsten indiğimiz ilk an Posof'un havası öyle bir yüzümüze çarpıyor ki 17 saatlik yolculuğun yorgunluğu üstümüzden aniden kalkıyor. Gittiğimiz okulun etrafı çam ağaçları ile kaplı dağlarla çevrili.

Bir yandan çevreme bakıyor, uzakta görünen köylerde yaşayan çocukların bu pazar akşamını nasıl geçirdiğini düşünüyorum. O an ne yapıyorlar, kendi küçük dünyalarında neler hissediyorlar? Bu düşünce içimde hafif bir sızıyla karışık, derin bir merak bırakıyor. Henüz tanımadığım o küçük kalplere doğru, daha şimdiden incecik bir bağ hissetmeye başlıyorum.

Bilim otobüsünü el birliğiyle boşaltıyoruz. İlk gece son hazırlıklarımızı tamamlayıp büyük bir heyecanla uykuya dalmaya çalışıyoruz. Ancak o gece ben de adeta yarın okulunun ilk günü heyecanını yaşayan bir ortaokul öğrencisiyim. Yarın yapacağım etkinlikleri bir bir kafamda döndürüyor, bir an önce sabah olmasını bekliyorum.

Nihayet gün doğuyor... Gökyüzünün o solgun mavisi yavaş yavaş canlanırken, çocuklar da birer ikişer okulun kapısından içeri girmeye başlıyor. Tanışmalar, çiviler, gülüşmeler... Ardahan'ın iliklerimize işleyen soğuşunu, çocuklarla kurduğum tek bir cümle bile alıp götürüyor. İçim, onların heyecanıyla bir anda sıcacık oluveriyor.

Her gelen çocuk, bu saatte bahçenin nasıl bu kadar kalabalık olabildiğini şaşkın gözlerle anlamaya çalışıyor. Ne olduğunu çözmeden etrafına bakan o minik yüzlerde hem merak, hem hayret var. Ve tam o anda bir gönüllü abi ya da abla, küçük avuçlarına bir çivi bırakıyor. Onlara, hayatla ilgili belki de duyabilecekleri en değerli şeyi fısıldıyor: *"Başarmak için denemekten, çabalamaktan asla vazgeçme."*

Çocuklar o esnada akıllarından kim bilir neler geçiriyor? Hiç tanımadıkları yüzler; onlara sevgiyle bakan, belki de onlara kendilerinden bile fazla inanan... Kimdi bu abi ablalar? Bazısı çekinerek, bazısı büyük bir girişkenlikle konuşuyor. Her biri ayrı ayrı o kadar kıymetli ve değerli ki...

Yavaş yavaş çiviler toplanıyor, sıraya geçiyoruz. Birer birer sınıflara çıkıyoruz ve etkinliklerimize başlıyoruz. İlk etkinlik, onlar da bizler de çok heyecanlıyız... Büyük bir heyecanla nerden geldiğimizi, neden geldiğimizi, neler yapacağımızı anlatıyoruz. Çocukların biraz biraz kafalarındaki soru işaretleri cevaplanıyor. Sonra tüm sınıflardan sırayla "Söööz!" diye sesler yükseliyor, biz gönüllü abi ablaların

"Buraya gelmemizin en büyük nedenlerinden biri de sizlerden kocaman bir söz almak. Çok çalışıp çok çabalayacağınıza, önünüze hangi engel çıkarsa çıksın hiç yılmayacağınıza, biz abi-ablalarınızı bile geçip hayallerinize ulaşacağınıza söz veriyor musunuz?" sözüne karşılık.

Kimi çocuklar anlam veremese de arkadaşlarına katılıp hep bir ağızdan bağırıyor. Sonra çocukların yüzüne belli belirsiz bir gülümseme oturuyor... Benimse bu sözden sonra

yüreğim ferah, onlara güvenim tam yüzümde kocaman bir gülümseme etkinliği anlatmaya başlıyorum.

Gün boyu fizik, edebiyat, kimya gibi bir sürü etkinlik yapıyoruz. Tesla Coil'den VR gözlüklere yepyeni şeyler deneyimliyoruz.

Her etkinlikte çocuklar öyle meraklı, öyle pırıl pırıl gözlerle dinliyor ki... Sordukları sorular, öğrenme isteği, o saf heyecan—hepsi bir araya gelince “İyi ki buradayım”, dediğim anlardan sadece birisi oluyor. Bazen daha ben

anlatmaya başlamadan deneyin sebebini açıklayan çocuklarsa beni hayrete düşürüyor. Bu küçücük bedenlerdeki kocaman akıl ve merak; bana her defasında umut veriyor.

Hem bizler hem onlar için çok keyifli geçen etkinliklerimizi bitirdikten sonra çocuklarla bahçeye çıkıyoruz. Dış deneyleri beklerken oyunlar oynuyor, koşuyor, bol bol gülüyoruz.

Su roketi, kral tacı derken dış deneylerin de sonuna geliyoruz. Akşam da etkinliklerimizin devam edeceğini duyurup evlerine giden çocukların isterlerse katılabileceklerini söylüyoruz.

Etrafımda birkaç çocuk “Beren Abla biz eve gidiyoruz ama akşam geleceğiz, kaçırmayacağız.” diyor. O kadar mutlu oluyorum ki, sabah hiç tanımadıkları abi ablaları olarak gerçekten gönüllerinde yer edinebildiğimiz, onları mutlu edebildiğimiz, köyünden yürüyerek de gelmek zorunda olsa eve gidip izin alıp yeniden dönecek kadar kıymetli etkinlikler yaptığımız için.

“Mutlaka bekliyorum bakın, sakın gelmemezlik yapmayın.” deyip sarılıp vedalaşıyoruz.

Vakit geçiyor, oyunlar oynanıyor, söz verip evlerine gidenler yavaş yavaş geliyor; beraber akşam sunumuna doğru geçiyoruz. O sırada yanıma koşarak Burak geliyor.

Bana gitmek istediği liseden, hedeflerinden bahsediyor. Burak 8. sınıf, liseyi Bursa’da okumak istiyor. Çevresindekiler ona çok inanmıyormuş ama ben ona güveniyorum, gözlerinden belli çünkü, koyduğu hedefe ulaşacak bir çocuk. Sözleştik, bu yılın sonunda bana başardığına dair mektubunu gönderecek...

Hüseyin Hocamız’ın yaptığı akşam sunumunu, 18 tane Guinness Rekoru olan

Erden Abi’ye canlı bağlanıp onun hikayesini dinliyor, merak ettiklerini soruyorlar. Sonrasında tüm salondan “Aaaa!” seslerinin yükselmesine sebebiyet verecek gece deneyleri derken yavaş yavaş günün sonuna geliyoruz.

Hepimiz hem ilk günümüzün sonuna geliyor olmanın hem de Halitpaşa YBO’daki çocuklarla son saatlerimizi geçirmenin burukluğu ile gece eğlencesine katılıyoruz. Sonra vedalaşma vakti geliyor. O sabah hiç tanımadıkları ama şimdi gözlerinin dolmasına sebep

olan abla abilerine sarılıyor, bir daha gelseniz diyor, ayrılmak istemiyorlar.

Bizler de aynı şekilde, gün hiç bitmesin istiyor o güzel çocuklardan ayrılmak istemiyoruz. Sımsıkı sarılıp, mektuplarda buluşmayı temenni ediyor ve çok iyi yerlerde karşılaşacağımıza olan inancımızla ayrılıyor...

Gittiğimiz her okulda günümüzün akışı hemen hemen aynı geçiyor. Sabah sunumu, etkinlikler,

deneyler... Ama yaşadıklarımız, hafızamıza kazınan her an apayrı. Her gün yeni hikayeler dinliyor, birbirinden farklı şeyler anlatan gözlerle karşılaşıyoruz; her birinin kalbinin güzelliklerinin yansıdığı bakışlarla ...

Şehit Öğretmen Sezgin Yolcu YBO'da koridor deneyleri sırasında Alperen'le tanışıyorum. Alperen okulun neşe kaynağı, çevresindekilere bulaşan kocaman bir gülümsemesi var. Gün boyu bol bol gülmeme sebep olan Alperen'in gece eğlencesinde hep beraber eşlik ettiğimiz "Arkadaşım Eşek" şarkısının "o güzel günlerimiz bir anı oldu" dizesini gözleri dolu dolu "o güzel günlerimiz bir anı olacak..." diye değiştirmesi , biz okullarından ayrılırken gözünden akan damlalar boğazıma kocaman bir yumru olup oturuyor. Arkadaşları dahi şaşıyor Alperen'in ağlamasına... Bense zar zor konuşuyorum; mektuplarda buluşabileceğimizi, onların çok iyi yerlere geleceğini, tekrar karşılaşılabileceğimizi söylüyorum.

Bunları söylerken çocuklar çok inanmıyor; yıllar geçecek, onlar büyüyecek, meslek sahibi olacak ve bir gün yollarımız yeniden kesişecek... Başlarda ben de inanamıyordum, tekrar karşılaşmak çok küçük bir ihtimal gibi geliyordu. Ama yıllar içinde İlkyar'ın dokunduğu kalpleri, değişen hayatları gördükçe içimde tarifsiz bir umut filizlendi. Ardahan'da, Hüseyin Hoca'nın yıllar önce tanıştığı *ilk yârları* ile kendi öğrencilerine ışık olan

öğretmenler olarak karşılaşmasına tanıklık ettikçe yüreğimde bir şey yerine oturdu. Şimdi bu sözleri yüreğimde büyük bir inançla söylüyorum.

Aynı okulda çocuklarla sohbet edip yemeğimizi yerken Yusuf yanıma gelip "Bir şey söyleyebilir miyim?" diyor, "Siz benim ablama çok benziyorsunuz." Gün içinde tanıdık bir yüz hisseden Yusuf'la göz göze geldiğimiz her an gözlerinin ta içi parlayarak gülüyor. Gerçekten bir

abla gibi hissettirebildiğim her *ilk yârim* için minnet duyuyorum. Umarım Yusuf da aynen öyle hissetmiştir...

— — —

Kurtkale Ortaokulu'na gitmek için ekibimizle bizi götürmek için gelen minibüse biniyoruz. Öyle yollar aşılıyor ki gerçekten daha önce hiç kimsenin kendi isteğiyle hadi gidip görelim demeyeceği. Doğayla iç içe, Türkiye'nin en uzak en bilinmeyen yerlerinden birine gidiyoruz.

Çocukların okuluna geldiğimizde kocaman açılmış gözlerle bizlere bakıyorlar. Küçük bir okul, sınıflar çok az kişi ama çocuklar öyle güzel, öyle meraklı, öyle ilgili ki. Hepimiz etkinliklerimizi yaparken çok keyif alıyoruz.

Öğle yemeğinde ilk saat dersine girdiğim çocuklarla oturuyorum. Bana hiç bilmediğim bir çocuğun gerçekten yaptığına inanamayacağım şeyler anlatıyorlar. Tabii ben şaşkınlığımı hiç göstermeden onları dinliyor sorularına cevap veriyorum. Çocuklar hayvanlara nasıl baktıklarından, nasıl traktör sürebildiklerinden bahsediyorlar.

Ne olmak istediklerini soruyorum. Her biri hayallerinden bahsediyor; makine mühendisi, veteriner, polis... Ama öyle çok da inanmıyorlar, nasıl olalım ki diyorlar. Bu kadar akıllı ve çalışkan çocukların kendi cevherlerinin farkında olmaması beni çok üzüyor oysa biliyorum, isterlerse, çalışırlarsa her şeyi başarabilirler. Biraz konuşuyoruz. Ve o yemek masasından biraz daha özgüvenli biraz daha inanarak kalkıyorlar.

Sonra başarı ödülü vakti geliyor. Yemekte konuştuğumuz çocuklardan biri olan Anıl okul birincisi, adını benim söyleme imkânım oluyor. Gözleri parlayarak ödülünü almaya geliyor, makine mühendisi olacağını söylüyor. Öyle gururlanıyorum ki, biliyorum her bir şeyi başarabilirler...

— — —

Sabahları ortaokullardaki programımızı tamamladıktan sonra akşam liselere gidip orada etkinliklere devam ediyoruz. Gittiğimiz bir kız pansiyonunda Beray'la tanıştık. Beray'ın kardeşi Yalnızçam Ortaokulu'nda okuyormuş, bizim okullarına gittiğimiz gün eve döndüğünde Beray'a okulda yaptıklarını heyecanla anlatıp hemen mektup yazmış.

Beray kendi hikayesini anlatırken hayranlıkla onu dinliyorum.

“Abla biz köyde büyüdük, öyle etrafımızda çok okumuş insan yok ama ben elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Dil bölümünü seçtim, İngilizce öğreniyorum. Kardeşime

örnek olmaya çalışıyorum. Şimdilerde o da İngilizce öğrenmek için çalışıyor. Etrafımızda kimse yoksa da ben okuyan ilk kişi olmak istiyorum.”

Ne yapmak istediğini bilen, o kadar bilinçli bir kız ki... Beray'ın o cümleleri kurarken gözlerinde bir kararlılık vardı; sanki kendi yolunu kendi elleriyle açacağını çoktan kabul etmiş gibi. Ona hiçbir şey söylememe gerek kalmadı çünkü zaten içinde taşıdığı güç, yıllardır

duyduğu eksikliklerin yerini kendi azmiyle doldurmuştu.

Köyünde “okuyan ilk kişi” olma hayalini kurarken bile nasıl bir ışık taşıdığını hissetmemek mümkün değildi. Ona baktığımda gerçekten başarabileceğini gördüm— yalnızca kendisi için değil, arkasından gelecek kardeşleri için de yeni bir kapı açabileceğini...

Gözlerimiz dolu, sımsıkı sarılıp ayrıldık.

— — —

Ardahan'da geçirdiğimiz 15 gün boyunca bambaşka hikayelere tanıklık edip birbirinden kıymetli çocuklarla çok güzel vakit geçirdik. Şimdilerde “o güzel günlerimiz bir anı oldu”, hatırladığımda gözlerimi dolduran... Burada anlatabildiklerim o anıların sadece birkaçı...

Kazım Karabekir YBO'da 5. sınıf olmasına rağmen sanki kalbinde yaşı kadar değil, yaşadıkları kadar büyümüş Yiğit'in konuşmaları,

Bayramoğlu Ortaokulunda Harun'un çizdiği çizimi bana hediye etmek için gelen Berfin ve arkadaşları,

Şehit Er Kemal İzci Ortaokulunda servislerin gelmesini beklerken istediğiniz bir şeyi oynayabiliriz dediğim 8. sınıfların "Yok abla seninle sohbet etmek çok daha iyi, biz oyunu her zaman oynarız." demeleri,

30 Eylül Ortaokulunda kimya etkinliği sırasında sorduğum her soruya doğru yanıtlar veren, bunları nerden öğrendiğini sorduğumda "Bilim kitaplarını okumayı çok seviyorum." diyen Ebru,

Çiçekliadağ Ortaokulunda "Gitmesen sen Beren Abla" diyen Egecan ve edebiyat etkinliğinde yapmak istemiyormuş gibi görünen ama veda vakti geldiğinde yüzü

kızaran Çağlar,

Yalnızçam OO'nda yanıma sessizce gelip "İyi ki geldiniz, geldiğiniz için teşekkür ederim." diyen Kuzey,

her birinin yeri kalbimde apayrı...

Eylül projesine gitmeden önce 15 gün boyunca her gün yeni okullarda yepyeni çocuklarla tanışacak olmak beni biraz endişelendiriyordu. Projeye başlamadan notlarıma şöyle yazmışım:

"Bir gün gibi bir süre bir çocukla bağ kurmak için kısa mı yoksa çok bile mi uzun, hiç bilmiyorum..."

Sonra o iki hafta boyunca anlıyorumki bir çocukla bir saniye göz göze gelip o sevgiyi hissettirmeniz bile yeterli, o bağı

kurmanız için. Sonra siz onların kalbinde onlar sizin kalbinizde kocaman bir iz bırakıyor... Çünkü şairin de dediği gibi;
“bir insanı sevmekle başlıyor her şey”...
Kendilerine güvenleri de,
gözlerinden okunan mutlulukları da,
içlerindeki cevher de yavaş yavaş ortaya çıkıyor...
ilk yârlarıma sevgi,
ilk yârlarımıza gönül veren herkese teşekkürlerimle...

Beren Su Yiğit
Endüstri Mühendisliği-1